

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
1 Пкж 215/20
17.08.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Зорице Туцаков, председника већа, судије Иванке Спаховић и судије поротника Жељке Димитријевић, чланова већа, у привредно- казеном поступку против окривљеног правног лица , и окривљених одговорних лица: АА и ББ, због привредних преступа из члана 88. став 1. тачка 12. и став 3. Закона о управљању отпадом и ВВ и ГГ због привредног преступа из члана 88. став 1. тачка 12. и став 3. Закона о управљању отпадом, решавајући о жалби представника окривљеног правног лица, ДД, изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 7 Пк 7397/2017 од 19.02.2020. године, по достављеном предлогу Апелационог јавног тужилаштва у Београду Кпж 215/20 од 02.07.2020. године, на седници већа одржаној дана 17.08.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба представника окривљеног правног лица, , ДД и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду 7 Пк 7397/2017 од 19.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 7 Пк 7397/2017 од 19.02.2020. године, оглашени су одговорним окривљени: , као правно лице и АА и ББ, као одговорна лица, због извршења привредног преступа из члана 88. став 1. тачка 12. и став 3. Закона о управљању отпадом и као и ВВ и ГГ као одговорна лица због привредног преступа из члана 88. став 1. тачка 12. и став 3. Закона о управљању отпадом, за које су им изречене новчане казне и то: окривљеном правном лицу у износу од 150.000 динара а окривљеним одговорним лицима по 15.000 динара. Окривљени су обавезани да овако изречене новчане казне плате у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења у односу на окривљено правно лице, односно замене новчане казне казном затвора у односу на окривљена одговорна лица. Окривљено правно лице је обавезано да плати трошкове судског поступка на име паушала у износу од 10.000 динара.

Против наведене пресуде благовремено је изјавио жалбу представник окривљеног правног лица, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду преиначи у ослобађајућу пресуду и окривљене ВВ и ГГ ослободи од одговорности.

Поднеском Кпж 215/20 од 02.07.2020. године Апелационо јавно тужилаштво у Београду предложило је да се жалба представника окривљеног правног лица одбије као неоснована и потврди побијана пресуда.

Привредни апелациони суд је испитао побијану пресуду у границама навода жалбе и у смислу одредбе члана 451. Законика о кривичном поступку, а у вези члана 56. Закона о привредним преступима, па је нашао:

Жалба је неоснована.

Првостепена пресуда је донета без битних повреда одредаба поступка, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено правилном оценом доказа, па је на основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд правилно применио материјално право и закључио да су се у радњама окривљеног правног лица и АА и ББ, као одговорних лица, стекли сви елементи бића привредног преступа из члана 88. став 1. тачка 12. и став 3. Закона о управљању отпадом, односно да су се у радњама окривљеног правног лица и ВВ и ГГ као одговорних лица стекли сви елементи бића привредног преступа из члана 88. став 1. тачка 12. и став 3. Закона о управљању отпадом.

Жалбеним наводима представника окривљеног правног лица не може се довести у питање правилност утврђеног чињеничног стања, примена материјалног права и оцена првостепеног суда о постојању привредних преступа и одговорности окривљених за привредне преступе прописане Законом о управљању отпадом, ближе описане изреком првостепене пресуде.

Током првостепеног поступка утврђене су све одлучне чињенице у вези са постојањем привредних преступа и исте су правилно интерпретиране у изреци пресуде, те нема никаквих нејасноћа, нити контрадикторности у вези са наводима образложења и исказима лица саслушаних у току поступка. Правилно су цењени сви изведени докази на којима се заснива првостепена пресуда, а пре свега записник Министарства пољопривреде и заштите животне средине бр. 353-03-362/2014-06 од 19.12.2014. године и бр. 353-03-1943/2014-18 од 22.01.2015. године, чију садржину нису оспорили ни окривљена одговорна лица, те исказ сведока ЋЋ, као и уговор бр. од године и понуда бр. од године.

Неосновано се жалбом представника окривљеног правног лица указује на погрешну примену материјалног права, јер је гоњење за привредне преступе застарело. У побијаној пресуди, првостепени суд је несумњиво утврдио да је време извршења привредних преступа из члана 88. став 1. тачка 12. и став 3. Закона о управљању отпадом период од 07.10.2014. до 27.11.2014. године.

Застаревање које је почело да тече од 27.11.2014. године, као последњег дана периода извршења за сваки од привредних преступа, у конкретном случају прекинуто је првом радњом јавног тужиоца пред судом предузетом у сврху гоњења, а то је подношење оптужног предлога Кп бр. 142/15 који је предат у суду дана 28.04.2017. године, чиме је прекинута релативна застарелост гоњења за привредне преступе прописана чланом 37. став 1. Закона о привредним преступима. Релативна застарелост је прекидана и сваком наредном радњом суда и јавног тужилаштва предузетог пред судом у циљу гоњења окривљених за привредне преступе. Сваким прекидом релативне застарелости, иста је почела поново да тече, а на основу члана 40. Закона о привредним преступима и члана 104. став 3. и став 5. Кривичног законика. Поред наведеног, у конкретном случају није наступила ни апсолутна застарелост гоњења за привредни преступ, јер од 27.11.2014. године није протекло 6 година, а на основу чланова 16. и 40. Закона о привредним преступима и члана 104. став 6. Кривичног законика.

Неосновано се жалбом представника окривљеног правног лица указује да је првостепени суд требало да примени институт ослобођења од казне или да окривљенима изрекне опомену. Ослобођење од казне као факултативно овлашћење

суда, прописано је чланом 23. став 3. Закона о привредним преступима, а по оцени другостепеног суда у конкретном случају нису испуњени услови за примену наведеног члана Закона о привредним преступима. При том, у Глави III Закона о привредним преступима, прописано је које се врсте санкција могу изрећи у привредно- казненом поступку. Изрицање судске опомене као санкције за привредни преступ није уопште прописано Законом о привредним преступима, при чему члан 16. Закона о привредним преступима не упућује на сходну примену одредаба материјалног кривичног законодавства којим се прописује судска опомена. У жалби се позива на садржину чланова 40. и 50. Закона о прекршајима, за чију примену нема места у конкретном случају, јер су окривљени оглашени одговорним због извршења привредних преступа након спроведеног привредно- казненог поступка пред надлежним привредним судом, а не због извршења прекршаја у прекршајном поступку.

Неосновани су наводи жалбе да су окривљена одговорна лица поступала у заблуди, посебно имајући у виду да су исти наводи били правилно цењени од стране првостепеног суда као наводи одбране окривљених, а који су и по оцени Привредног апелационог суда оповргнути осталим изведеним доказима у току поступка.

Правилно је првостепени суд из утврђеног чињеничног стања, а применом чланова 8. и 11. Закона о привредним преступима, закључио да су на месту и у време ближе описаним у изреци првостепене пресуде окривљени АА као директор огранак ДОО које је након извршења привредног преступа брисано из регистра АПР и ББ као директор за корпоративне послове наведеног правног лица, били одговорни за законитост пословања правног лица, па нису могли бити у незнању или заблуди у погледу обавеза прописаних чланом 42. став 2. Закона о управљању отпадом, односно били су одговорна лица у окривљеном правном лицу приликом извршења привредног преступа из члана 88. став 1. тачка 12. и став 3. Закона о управљању отпадом. Правилан је и закључак првостепеног суда да из утврђеног чињеничног стања, а применом члана 8. и 11. Закона о привредним преступима, произилази да су на месту и у време ближе описаним у изреци првостепене пресуде окривљени ВВ као руководилац сектора за ..., .., ... и ГГ као директор окривљеног правног лица били одговорна лица у окривљеном правном лицу приликом извршења привредног преступа из члана 88. став 1. тачка 12. и став 3. Закона о управљању отпадом. Правилан је закључак првостепеног суда да је окривљено одговорно лице ВВ био дужан да поступа са пажњом доброг стручњака, у складу са чланом 18. став 2. Закона о облигационим односима, а окривљено одговорно лице ГГ са пажњом доброг привредника у складу са члановима 61. и 63. Закона о привредним друштвима, па нису могли бити у незнању или заблуди у погледу обавеза прописаних чланом 59. став 1. Закона о управљању отпадом. По становишту другостепеног суда, овакав закључак поткрепљује оцена да из утврђеног чињеничног стања произилази да су окривљена одговорна лица АА и ББ, као и ВВ и ГГ, из свесног нехата пропустили да предузму дужни надзор у окривљеном правном лицу да до извршења привредних преступа не дође. Правилном применом члана 9. Закона о привредним преступима, првостепени суд је огласио одговорним окривљено правно лице због извршења привредних преступа ближе описаних у изреци побијане пресуде, а за овакву одлуку је дао довољне и разумљиве разлоге које у свему прихвата и другостепени суд.

Првостепени суд је за утврђено чињенично стање дао потпуне, јасне и непротивречне разлоге, које у свему прихвата и другостепени суд без потребе за поновним понављањем, па су наводи жалбе без утицаја на другачију одлуку другостепеног суда.

Околност да је окривљено правно лице након извршења привредних преступа за које је оглашено одговорним у побијаној пресуди, накнадно прибавило дозволу за транспорт неопасног отпада 24.03.2015. године и по оцени другостепеног суда није од

утицаја на постојање привредног преступа и одговорности окривљених, при чему је правилно првостепени суд ове наводе ценио нарочито олакшавајућу околност приликом одлуке о санкцији.

Правилан је и закључак првостепеног суда да у конкретном случају нису испуњени услови за примену института дела малог значаја из члана 2. став 2. Закона о привредним преступима. Разлоге за овакву одлуку првостепени суд је поткрепио потпуним и јасним закључцима, које у свему прихвата и другостепени суд. При том, другостепени суд је имао у виду да је реч о привредном преступу из области загађења животне средине, те у имајући у виду прописани циљ из члана 2. Закона о управљању отпадом, па је првостепени суд дао адекватан значај заштићеном добру које се штити казним одредбама наведеног Закона. На значај заштићеног добра указује и чињеница да је право на здраву животну средину као људско право заштићено и чланом 74. Устава Републике Србије. Због наведеног, и по оцени другостепеног суда нису испуњени услови за примену члана 2. став 2. Закона о привредним преступима.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио одредбе материјалног права, како Закона о управљању отпадом, тако и Закона о привредним преступима. Правилна је и одлука првостепеног суда у делу одлуке о казни, имајући у виду да је првостепени суд ценио све чињенице и околности које утичу на врсту и висину казне у смислу чланова 20. и 21. Закона о привредним преступима, те је у одсуству отежавајућих околности, олакшавајућим околностима дао значај нарочито олакшавајућих и окривљенима утврдио новчане казне испод посебног минимума прописаних за учињене привредне преступе, правилно ценећи да ће се овако изреченим новчаним казнама у потпуности остварити сврха кажњавања. По налажењу овог суда као другостепеног, изречене новчане казне адекватне су тежини учињених привредног преступа и степену одговорности окривљених и са истима ће се утицати на окривљене да убудуће не чине привредне преступе, ни ове нити друге врсте, док даље ублажавање казне по мери и врсти не би било оправдано са становишта како опште, тако и посебне превенције.

Имајући у виду наведене разлоге, Привредни апелациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, применом члана 457. Законика о кривичним поступку у вези члана 56. Закона о привредним преступима.

ЗТ/ЈШ/БС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Зорица Туцаков, с. р.

За тачност отправка